

Lord Raffles

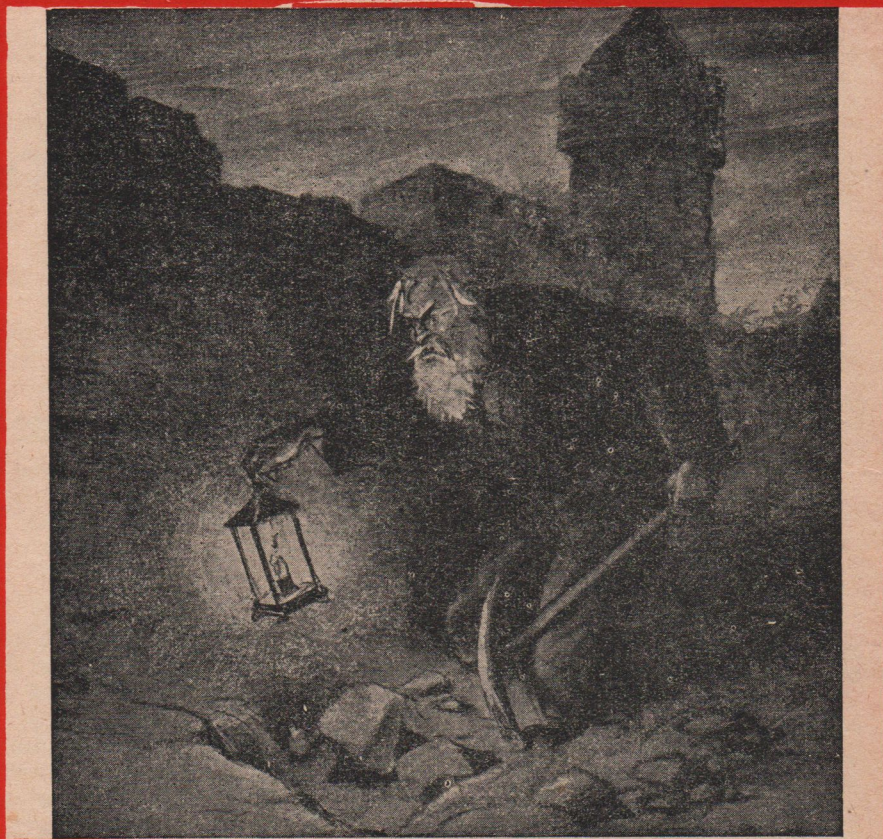
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

LANTAARNS IN DE NACHT

N° 2708

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

LANTAARNS IN DE NACHT

HOOFDSTUK I.

DE ZONDERLING VAN HET KASTEEL DRUMMOND HALL

Niet ver van de rotsachtige westkust van Schotland, in het Graafschap Perth, dicht bij het kleine stadje, staat het oude kasteel van het geslacht Drummond, dat vooral grote bekendheid geniet door de beroemde Italiaanse tuinen en het museum van historische kleding. Het kasteel is gebouwd volgens het ontwerp van de eerste Lord Drummond,

in de dagen van James IV en is het toneel geweest van veel dramatische gebeurtenissen, waaronder van historische betekenis, zoals de dood van de knappe Lady Margaret Drummond, die door het drinken van een gif om het leven kwam, daar zij het huwelijk in de weg stond van James IV met prinses Margaret van Engeland.

Het kasteel verheft zich op de top van een romantische, zacht glooiende heuvel, althans aan de landzijde, want aan de kant van de rivier Earn daalt de rots bijna loodrecht in het water van de snel stromende rivier, en alleen dappere klimmers zouden het wagen, aan deze kant het kasteel te naderen. De rots is daar omlaag omgeven door een kring van klippen, die haar als stenen wachters beschermen, en deze klippen zijn al duizenden jaren lang glad geslepen door het bruisende water, dat in het stormachtige regenseizoen, witgetopte golven vormt en de omtrek overstroomt.

Bij stormweer beuken de golven met donderend geraas op deze muur van basalt, die echter niet van wijken weet.

De heuvel is ongeveer 100 m. hoog, en van de top heeft men een verrukkelijk uitzicht over de omgeving. Van de voet van de heuvel slingert zich een vrij brede weg naar boven, en daar de helling van de landzijde, zoals gezegd, tamelijk flauw is, kunnen rijtuigen en ook auto's het kasteel langs deze weg bereiken.

Wat het huis zelf betreft, het bestaat uit een betrekkelijk nieuw gedeelte, dat pas in 1880 is gebouwd, nadat een gedeelte van het slot door brand vernield was, en een tweede gedeelte, dat moeilijk anders bestempeld kon worden dan met de naam ruïne, dat vrijwel onbewoonbaar was, behalve voor torenuilen en valken, en dan ook alleen maar als een soort curiositeit in stand was gehouden. Maar dit oude gedeelte van het kasteel bestond zelf weer uit twee tamelijk scherp van elkaar afwijkende onderdelen, waarvan het ene van omstreeks 1430, het andere van het begin van de 16de eeuw moest dateren.

De vorige bewoners van het huis hadden deze bouwval steeds ter bezichtiging opengesteld voor het publiek, wat nogal gemakkelijk is, daar het oude en het nieuwe gedeelte van elkaar waren gescheiden door een hele ruime binnenplaats. De huidige eigenaar, Carl Douglas Drummond echter, had daaraan een einde gemaakt, de bouwval, die op

instorten stond, zo ver laten restaureren, dat daarvoor geen gevaar meer bestond en toen de poorten voor het publiek gesloten. Hij vertoonde de merkwaardige ruïne alleen aan zijn jachtvrienden en gasten, waarvan er 's zomers heel wat op het kasteel verschenen.

Wel zelden was een kasteel op grondiger fundamenteën opgetrokken, want het rustte op een kleine berg van louter graniet. Heel langzaam, door de invloed van de eeuwen, was de heuvel als het ware overwassen met een gewaad van groen, en de mens had in deze verandering een groot aandeel gehad, door met grote moeite teelaarde en meststoffen, bomen en planten heuvelopwaarts te brengen.

De bouwval van het kasteel besloeg bijna 2 hectaren, en was voor een groot gedeelte tamelijk ongeschonden bewaard.

Men zag er nog een stuk van de wallen, anderhalve meter dik, en een van de hoektorens, rond en voorzien van kantelen en schietgaten, was bijna gaaf bewaard. Rondom dit gedeelte van het slot kon men nog de sporen waarnemen van de voormalige slotgracht, waarin, eeuwen geleden, met niet weinig moeite het water steeds op peil werd gehouden, dat de vijand moest beletten, het kasteel bij verrassing te nemen. Ook de hoofdpoot met haar ophaalbrug was nog in bijna dezelfde staat van vroeger maar de zware kettingen, die de brug in haar opgehaalde toestand handhaafden, waren bruin van de roest.

Hier was dan ook niet de eigenlijke ingang van de ruïne. Vroeger kwamen de bezoekers binnen door een kleine zijpoort, naast een van de hoektorens, door een van de vijf zogenaamde uitvalspoorten. Wanneer men voor deze poort stond, dan was men op niet meer dan 50 passen afstand van de rand van de klip.

Niet was voor vreemdelingen dan ook niet geraten, zich hier bij duisternis te wagen, want van een borstwering of iets dergelijks was geen sprake, en in een donkere nacht zou de onvoorzichtige

Indringer onverhoeds over de rand kunnen storten en dan onherroepelijk verloren zijn; zijn lichaam zou honderde meters lager op de puntige klippen verbrijzeld worden.

En toch kon men, ook in de donkerste nachten, daar vaak een gedaante ontdekken, die zoekend scheen rond te lopen, alleen voorzien van een kleine lantaarn.

Degenen, die in deze streek niet bekend waren, zouden zich misschien verwonderd afvragen, hoe het mogelijk was, dat men hiervan op het slot niets scheen te merken, maar de ingewijden, dat wil zeggen alle bewoners van de streek en van het dorp Muthil, wisten, dat dit beslist overbodig was, aangezien men hier te doen had met de nachtelijke wandelingen van een onschadelijke dwaas, die bekend stond als « De Waanzinnige ».

Deze naam verdiende hij eigenlijk niet, want hij was beslist niet gek in de betekenis die men meestal aan dit woord geeft. Hij was alleen maar onnozel, en behept met een waanvoorstelling: hij was er zeker, van, dat er ergens in deze bouwval een grote schat begraven was, en naar die schat zocht hij nu al jaren, zonder er ooit ook maar een spoor van te hebben ontdekt.

Behalve zijn vreemd gedrag had de man ook een rare naam. Hij noemde zich zelf namelijk Stanley Drummond en iedereen in de omgeving kende hem onder die naam. Niemand echter wist hoe hij aan die naam kwam. De meesten dachten, dat hij deze gekregen had, omdat hij sedert mensengeheugenis altijd in de onmiddellijke nabijheid van het kasteel en het landgoed had gewoond en veronderstelden, dat men als men over hem sprak, gewoon was geweest te zeggen: « Je weet wel, die gekke vent van Drummond ». Zo was die naam blijven hangen en nu had men het alleen nog maar van « De Waanzinnige » of de gek Drummond. Er waren echter ook mensen, die een ander mening waren toegedaan; zij hadden gesnuffeld in de oude doopregisters van het kerkje te Muthil en ontdekt, dat er

nauwelijks honderd jaar geleden een zekere Stanley Drummond was geweest, die volgens de overlevering wilde, het zwarte schaap van de familie was. Deze jongeman had het ouderlijk huis verlaten en was er met een dametje van « ongeregelde levenswijze » van doorgegaan. Misschien was deze Stanley wel een afstammeling van dat heerschap, een kleinzoon, achterkleinzoon of zo, die van zijn vader of grootvader had gehoord van een schat, waarnaar hij nu op zoek was.

Iedereen in Muthil, waar Drummond met zijn enig kind, de knappe Ellen, woonde, wist dit, en stak er goedig de draak mee.

Aanvankelijk sloeg het personeel van het kasteel de oude man met enig wantrouwen gade, maar daar hij nooit enige schade aanrichtte, en het bewoonde deel van het slot zorgvuldig scheen te mijden, liet men hem al spoedig aan zijn lot over, en telkens als de grijsaard, voorzien van zijn kleine lantaarn, van zijn nachtelijke tocht in het dorp terugkeerde zei hij aan wie het maar horen wilde, op een geheimzinnig fluiserende toon:

— Ik heb nu nog niets gevonden, maar wacht maar, eenmaal zal ik de schat ontdekken, en dan ben ik rijk, schatrijk, rijker dan de heer van het kasteel en dan koop ik hier al het land, en ik zal hier de landheer zijn. Ik zal de baas zijn, en iedereen zal voor mij moeten knielen, versta je, knielen.

En dan ging hij weer verder, zonder op het antwoord te wachten.

Waar de oude Stanley Drummond eigenlijk van leefde, was een raadsel.

Zijn dochter, Ellen, wist echter met geringe middelen het kleine huisje met zijn twee kamers, dat vader en dochter aan het begin van het dorp aan de voet van de heuvel bewoonden, keurig in orde te houden, en zij was altijd eenvoudig maar keurig gekleed. Zij was een slanke brunette, met een rond, zacht blozend gezichtje, waarin twee blauwe ogen nu eens droefgeestig, dan weer opgewekt glansden. Zij hield blijkbaar heel veel van haar vader, en men zag

die twee vaak samen. Maar 's nachts, vooral de eerste tijd, was zij erg ongerust, als haar vader plotseling opstond, de kaars in zijn lantaarntje opstak en het huis verliet. De eerste keren had zij, erg geschrokken door dit doen, hem naar de reden gevraagd, maar de oude man had haar met zachte drang opzij geduwd, en was zijn gang gegaan. Ellen was hem tersluiks gevolgd; zij had gezien hoe hij naar de bouwval ging, daar een uur bleef, en daarna weer terugkeerde zoals hij gekomen was.

De nacht daarop had hij een kleine spade meegenomen, en de tocht had zich herhaald, met dit onderscheid evenwel, dat Drummond een uur lang in de harde grond had gegraven aan de voet van een van de slotmuren, met geen ander gevolg, dan dat hij zich erg vermoeid had, en de schop onbruikbaar was geworden.

Hij had een grotere en sterkere gekocht en een houweel, en had zijn tochten daarop voortgezet.

En toen Ellen, met innig medelijden vervuld, begreep wat haar vader naar de top van de heuvel dreef, toen schikte zij zich er in, en wachtte slechts tot hij was teruggekeerd.

Zo stonden de zaken, toen laat in de namiddag van een prachtige lentedag, tegen het begin van de zomer, twee toeristen afstapten in het logement « The bull's head » (de Stierenkop).

Het logement lag aan het marktplein

en verreweg het grootste en voornaamste van de plaats.

De beide reizigers waren zeker welgesteld, want zij waren gekomen in een Rolls Royce, bestuurd door een chauffeur van reusachtige lichaamsbouw.

Die beide toeristen waren John Raffles, de Grote Onbekende, en zijn trouwe vriend Charles Brand, en zij waren hier gekomen uitsluitend met het doel, gedurende enige dagen te genieten van de heerlijke natuur en van de versterkende dennenlucht op dit lieflijke plekje van Schotland.

Raffles had een reeks even gevaarlijke als vermoelende avonturen achter de rug, waar Charles Brand een levendig aandeel aan had genomen, en een weinig rust zou hun niet deren, zo meenden zij, evenmin als de chauffeur, de brave James Henderson, die bijna steeds de onafscheidelijke metgezel van de Grote Onbekende was geweest, in die veelbewogen tijd, in New York en in Parijs doorgebracht, en waarin de drie mannen met groot succes de gevaarlijke bandieten in die steden hadden bestreden, en tegelijkertijd de gelegenheid hadden gevonden de kas van de grote Avonturier te vullen.

Maar al gauw zouden op deze plek dingen gebeuren, raadselachtig en noodlottig, waarbij de twee vrienden bijna onwillekeurig zouden worden betrokken, en die hun welverdiende rust, althans voor enige tijd, naar de achtergrond zou dringen.

HOOFDSTUK II.

OP HET KASTEEL DRUMMOND HALL.

Het was ongeveer negen uur in de ochtend, toen een oude bediende, in rok gekleed, de treden af kwam van de brede trap in de ruime hal van het kasteel en op een grote gong toeliep, die met twee dikke koorden aan een soort galg van roodgeel hout was opgehangen. Hij nam de stok, met zijn zware, met zeemleder overtrokken kop, en gaf er een paar ferme slagen mee op de gong, zodat de dreunende klanken tot in de verste hoeken van het grote huis hoorbaar waren.

Dat was het sein, dat het ontbijt klaar stond in de grote eetzaal gelijkvloers, die met de vier tot op de grond reikende ramen uitzicht gaf op de als een biljartlaken zo gladde grasvlakte, die zich vóór het grote herenhuis uitstrekte.

Bijna op hetzelfde ogenblik werden er hier en daar deuren geopend en weer gesloten, en even later kwam een jonge, knappe vrouw, geheel in het wit gekleed, met vlugge stappen de trap af. Zij had gitzwart haar, en grote, donkere ogen, schitterend als karbonkels in het olijfkleurig gezicht. Dat was Lady Beatrice Drummond, de tweede echtgenote van Lord Douglas.

Zij wisselde enige woorden met de butler, die bij de gong stond waarvan de klank nog niet helemaal weggestorven was, en trad vervolgens de eetzaal binnen, die op de grote hal uitkwam.

Nauwelijks was zij daar naar binnen gegaan, of bovenop de gaanderij verscheen een jongeman van rijzige lichaamsbouw, met een bleek, krachtig

getekend gezicht, en donkere ogen onder de zwarte, ineenlopende wenkbrauwen. Hij was gekleed in een grijs geruit kostuum, en was juist bezig de dop op een vulpenhouder te schroeven en weg te bergen, toen hij op zijn beurt de trap begon af te dalen.

Zonder op de butler te letten opende hij de deur van de eetzaal en trad binnen.

De derde persoon die te voorschijn kwam uit een zijdeur achter in de reusachtige hal, was Lord Douglas Drummond zelf. Hij was op dit tijdstip 58 jaar, maar nog kaarsrecht, ofschoon zijn haar helemaal grijs was. Hij was in rijkostuum en hield een karwats in de handen.

'Beatrice en de bibliothecaris, Percy Hale, stonden bij een van de ramen, en keken over het brede grasveld naar de weg, waar net een escradon cavalerie voorbij was getrokken, met machinegeweren en lichte artillerie.

Hale wendde zich direct om, toen hij de deur hoorde openen, en liep op graaf Douglas toe.

— U hebt naar mij laten vragen, mylord? vroeg hij.

— Ja, Hale! antwoordde Lord Douglas.

— Ik heb gisteren een zending boeken ontvangen, afkomstig uit de nalatenschap van mijn neef, Sir Arthur Maryland, en daar zijn enige manuscripten bij. De kisten staan nog in mijn studeerkamer, ongeopend, en ik wilde dat je ze daar liet halen. Een paar van die manuscripten zijn in het Latijn

gesteld. Ik zou ze echter graag lezen, maar moet erkennen, dat mijn kennis van de taal van Virgilius nooit erg groot is geweest. Zie je kans om die manuscripten voor mij te vertalen?

— Zeker, mylord, antwoordde Hale.

Vervolgens nam Lord Douglas plaats aan de onthijttafel. Hij keek op zijn horloge, keek naar buiten, en vroeg toen:

— Waar zit Richard?

— O, die is al minstens anderhalf uur geleden uitgereden, antwoordde Beatrice terwijl er een trek van wrevel over haar knap gezicht scheen te vliegen. Ik kan niet zeggen, dat je zoon zich bijzonder streng houdt aan de regels van het huis, Douglas.

— Daarvoor is hij jong. Je zou hem toch niet aan de ketting willen leggen, nietwaar? Laat hij maar van zijn leven genieten.

— Dat neemt niemand hem kwalijk, Douglas, antwoordde Beatrice op scherpe toon, ik vind alleen, dat hij ze wel een beetje overdrijft, die hooggeroemde vrijheid. Ik weet niet of het je bekend is, wat men in Muthil mompelt.

— Wat mompelt men dan, dat ten nadele van mijn zoon zou kunnen zijn? riep graaf Douglas uit.

— Zou je het werkelijk niet weten? Het praatje gaat, dat hij herhaaldelijk samen is gezien met de dochter van die oude gek, je weet wel, die zich Stanley Drummond noemt.

— Met Ellen Drummond? herhaalde Lord Douglas. Dat moet een vergissing zijn. Kletspraatjes. Een zoon van het oude geslacht verlaagt zich niet tot zulke dingen.

— Waarom spreekt u van verlagen, vader? klonk plotseling een heldere, maar enigszins trillende stem. Er valt volstrekt niets op Ellen Drummond aan te merken, en wie het anders zegt, die liegt.

Het was Richard Drummond, de enige zoon van de graaf, en de spruit uit zijn eerste huwelijk, die deze woorden had gesproken. Hij was door een van de openstaande vensterdeuren binnengekomen en had de laatste woorden van zijn

vader gehoord.

Uiterlijk leek Richard erg veel op zijn vader, dezelfde hoge gestalte, dezelfde brede schouders, dezelfde fiere uitdrukking op zijn gezicht, ook dezelfde doordringende, bevelende, donkere ogen, die van een vaste, onverzettelijke wil getuigden.

Hij stond daar nu midden in het vertrek, gekleed in een licht geruit rijkskostuum en zijn door de zon gebrand gezicht vertoonde een trek van onwil en verontwaardiging, terwijl hij zijn blikken van zijn stiefmoeder naar zijn vader liet dwalen.

— Het is dus waar? riep graaf Douglas toornig uit. Je gaat met die meid om...

— Niet verder, vader! viel Richard hem met opgeheven hand in de rede. Ik wil het niet horen! Waarom u zelf te verlagen, door een lief meisje als Ellen te vernederen? Zij verdient het niet. Ja, het is zo, ik heb haar een paar keer gesproken, en ook met haar gewandeld. Hebt u er iets tegen?

— Of ik er iets tegen heb, vraagt de kwajongen! riep Drummond uit, terwijl hij met gesloten vuist op de tafel sloeg. Ben je dan je verstand kwijt, vergeet je wie je bent, en wie zij is? Zij is de dochter van een krankzinnige.

— Stanley Drummond is niet gek, vader, antwoordde Richard op vaste toon. Hij is hoogstens wat onnozel en dat van een waanidee!

— Gek of niet, hij is vroeger in dienst van mijn grootvader geweest. Hij was hier bibliothecaris, hier, in ditzelfde huis. Hij noemde zich toen Stanley Hammond. Ik zou het niet naar mijn smaak vinden, om om te gaan met de dochter van een ondergeschikte?!

Plotseling scheen hem iets in te vallen, en hij wendde zich snel tot Hale, die met een bleek gezicht en een duistere blik in de ogen naar hem keek, met de woorden:

— Neem mij niet kwalijk, Hale dat ontging me. Je bent nu twee jaren hier, en je weet heel goed, dat wij je niet als ondergeschikte beschouwen, al vervul je dezelfde betrekking! Maar die Drum-

mond of Hammond...!

Hij beëindigde de zin niet, maar haalde de schouders op, en begon haastig aan zijn ontbijt.

Na enige ogenblikken hief hij het hoofd weer op en hernam, zich tot zijn zoon wendend :

— Wij zullen niet veel woorden meer aan de zaak vuil maken. Ik hoop en verwacht, dat je een einde maakt aan die omgang, Dick. Je erft mijn bezittingen, mijn titel, je wordt het hoofd van ons geslacht, dat meisje past jou niet.

— Ik kom hier later op terug, vader, antwoordde Richard op vaste toon. U zult wel begrijpen, dat ik er op het ogenblik niet verder met u over kan praten.

Hij had een zijdelingse blik geworpen op Hale, die haastig opstond en zei :

— Ik begrijp, dat ik overbodig ben, mylord, ik zal mij terugtrekken.

— Blijf zitten, Hale! gebood Carl knorrig. Niet zoveel omslag om zo'n wissewasje als dit.

Hale nam weer plaats en het ontbijt werd zwiiggend genuttigd.

Maar na enige tijd vroeg Beatrice :

— Wat is het toch eigenlijk met die oude Drummond of Hammond? Wat zwerft hij hier toch 's nachts rond, en waarom laat je hem niet weggagen, Douglas?

— Dat vind ik niet nodig, antwoordde de graaf. Hij is een oude man, en hij is volkomen onschadelijk. Hij denkt dat hij hier ergens een schat begraven zal vinden, een bewijs dat de man inderdaad niet goed bij het hoofd is. Een schat hier in de grond, en ik zou het niet weten.

Weer gingen er enige ogenblikken zwiiggend voorbij, en toen vroeg Hale terloops :

— Zei U net niet, mylord, dat de man hier bibliothecaris is geweest?

— Ja, bij mijn grootvader!

— Ik was toch zijn onmiddellijke opvolger, niet waar? vervolgde Hale.

— Nee, tussen jou en Hammond zijn er nog twee anderen geweest. Twee jaren geleden stierf de laatste, en daarna ben jij hier gekomen.

— Ah! was alles wat Hale zei.

En verder sprak hij gedurende het hele ontbijt geen woord meer.

Wat Richard betreft, hij had zo snel mogelijk gegeten, en was daarop, een verontschuldiging mompelend, opgestaan, waarna hij snel het vertrek had verlaten.

Een ogenblik later zag men hem langs de weg galopperen in de richting van Muthil, gezeten op een prachtige roestbruine hunter.

Lord Douglas keek zijn zoon na zover hij kon en bleef toen met gefronst voorhoofd somber voor zich uitkijken.

Een ogenblik daarna stond Hale op, maakte een buiging voor de jonge vrouw en verliet op zijn beurt het vertrek, om zijn werk in de grote bibliotheek te hervatten, waar meer dan tienduizend delen waren verzameld, waaronder enige honderden zeldzame, oude geschriften, incunabelen en wiegedrukken.

Lord Douglas en zijn jonge vrouw bleven alleen en zaten geruime tijd zwiiggend tegenover elkaar.

Eindelijk hief Beatrice het hoofd op en zei, evenwel zonder haar man aan te kijken :

— Als het je mogelijk was, en je vindt het de moeite waard, Douglas, dan zou ik je willen vragen, aan je zoon te vragen iets meer achting jegens zijn stiefmoeder te tonen.

— Wat is dat, schiet de jongen in een of ander opzicht in respect jegens je te kort? riep Drummond nijdig uit.

— Misschien druk ik mij niet goed uit, antwoordde de jonge vrouw. Het is niet zozeer gemis aan eerbied, als wel een zekere stijfheid en koelheid, waarvan ik de reden niet kan begrijpen, maar die mij niettemin kwetst.

— Dat moet dan van de laatste tijd zijn, Beatrice, hernam Lord Douglas. Toen ik anderhalf jaar geleden met je trouwde, trad de jongen, zonder dat ik hem daartoe behoefde aan te sporen, je met grote genegenheid tegemoet, ofschoon jullie nauwelijks drie jaar schelen. Hij is steeds een gentleman geweest, de hoffelijkheid in persoon en ik kan mij echt niet indenken waarom hij

zich nu op een afstand zou houden. Is er tussen jullie iets voorgevallen ?

— Je begrijpt wel, dat ik het daartoe niet zou laten komen, Douglas. Hij is alleen maar ijskoud en gaat mij blijkbaar uit de weg, hij mijdt mij in gezelschap en hij spreekt niet meer tegen mij, dan beslist noodzakelijk is. Als dat zo blijft doorgaan, dan zal ik, hoe het mij ook spijt het te moeten zeggen, zonder leedwezen de tijd zien naderen, waarop Richard het kasteel weer verlaat om zijn studies in Oxford te hervatten.

— Ik zal met de jongen spreken. Hij is veranderd. Ook die omgang met dat meisje Ellen bevalt mij niet. Natuurlijk vrees ik geen ogenblik, dat er iets ernstigs uit voort zal vloeien, maar ook een amourette is mij niet naar de zin.

Hij ging met gebogen hoofd het vertrek uit en Beatrice keek hem na, met een half spottende, half minachtende trek om haar mond. Zij bleef met de handen onder de kin gevouwen uit het raam kijken en zag hoe het paard van haar echtgenoot werd vorgebracht door een van de stalknechts, die zijn meester hielp bij het bestijgen er van.

Daarop reed Lord Douglas langzaam het grote hek uit en volgde de brede landweg, verdiept in gedachten, maar hij had nog geen half uur in stap afgelegd, of Richard kwam hem tegemoet.

— Ben je naar het dorp geweest ? vroeg de vader.

— Ja, vader, ik had daar enige zaken te doen.

— Rijdt je mee ? Ik heb je iets te vragen, Richard.

— Akkoord, vader !

Enige tijd reden de beide mannen zwijgend naast elkaar en toen begon Lord Douglas, op zijn gewone nogal ruwe toon :

— Wat is er tussen jou en je stief-

moeder ?

— Niets, vader.

— Waarom gedraag je je dan zo koel en afgemeten tegen haar de laatste tijd ?

— Heeft zij zich over mij beklaagd : vroeg de jonge man, scherper misschien dan hij bedoeld had.

— Ik verzoek je niet op zo'n toon over mijn vrouw te praten ! riep de graaf bits uit. Dit is trouwens de zaak niet ! Je ontwijkt mijn vraag ! Antwoord mij, alsjeblieft.

— Ik kan u daar moeilijk op antwoorden, vader, antwoordde de jongeman, terwijl hij vermeed zijn vader aan te kijken. Sympathiën kan men niet dwingen, nietwaar ? Ik ben overtuigd, dat het wel weer zal overgaan.

— Maar voor de duivel, wát moet er overgaan ? riep Lord Drummond geprikkeld uit. Toen ik Beatrice trouwde, anderhalfjaar geleden, was je de toekomstigheid zelf en het verheugde je, dat ik mijn eenzaam leven kon opvrolijken door ten tweede male in het huwelijk te treden, nadat je lieve moeder vijftien jaar geleden gestorven was. Men verandert toch niet van stemming jegens iemand die ons zo na staat, zoals men een paar handschoenen verwisselt ? Voor de drommel, daarvoor moet toch een reden zijn !

Richard beet zich op de lippen en antwoordde op gedempte toon en alsof het hem moeite kostte :

— Er is geen reden, vader. Ik verzoek u dringend hier niet verder over te spreken. Het is ongetwijfeld alleen mijn schuld ; ik ben misschien wat nerveus in de laatste tijd. En ik beloof u, dat ik mijn best zal doen, mijn houding jegens uw vrouw te wijzigen.

En vóór zijn vader nog iets te berde had kunnen brengen, had Richard zijn vos in galop gezet en was in enkele minuten uit het oog verdwenen.

HOOFDSTUK III.

WAARHEID EN VERBEELDING

Raffles en Brand zaten onder de met klimop begroeide veranda van het logement « The Bull's head » en beëindigden juist een landelijke, maar voortreffelijk smakende lunch, die hun was voorgezet door de blozende dochter van de herbergier, een meisje met een gezicht van melk en bloed.

Raffles had juist een sigaret opgestoken en leunde behagelijk achterover in zijn stoel, toen zijn blik viel op een lange, magere man, met sneeuwwit haar en die met beide handen op de rug in enigszins gebogen houding langzaam voorbij liep, alsof hij iets zocht en daarbij in zichzelf scheen te mompelen. Zijn haar was lang en zijn witte baard bedekte een groot gedeelte van zijn borst.

De herbergier, een type, zo uit een boek van Dickens weggelopen, en bij wie alleen de kniebroek ontbrak om daar sprekend op te lijken, had de blik gevolgd, die zijn nieuwe gast op de voorbij strompelende grijsaard geworpen had, en fluisterde achter zijn hand, zich tot Raffles vooroverbuigend :

— Dat is Stanley Drummond, mijnheer, bijgenaamd « De Waanzinnige ».

— Waarom noemt men hem zo ? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Wel mijnheer, omdat hij niet goed bij zijn hoofd is, antwoordde de herbergier.

— Ja, beste vent, dat begrijp ik wel, antwoordde Brand lachend. Maar ik wil weten waarom men dit van hem zegt :

— Hij zoekt naar goud, mijnheer. Hij zoekt naar een hele schat, die hier begraven is, zoals hij stokstijf volhoudt,

antwoordde de waard grinnikend. Hij zoekt al jaren, zeker al tien jaar, maar vergeefs.

— Hier in dit dorp ? vroeg Brand.

— Nee, dat niet, hij zoekt alleen maar in en om de bouwvallen van het kasteel, Drummond Hall, daar op de top van de heuvel, een half uur van hier.

— Hoe komt hij er bij, dat daar een schat begraven zou zijn ? vroeg Raffles, wiens belangstelling was gewekt.

— Dat is meer, dan ik u zeggen kan, mijnheer, antwoordde de waard. Maar hij denkt het, dat is zeker. In vroeger jaren ging hij iedere nacht, weer of geen weer, met een kleine lantaarn naar boven en bleef daar een paar uur zoeken, met of zonder schop gewapend, maar nu gaat hij hoogstens een keer per week naar boven, misschien omdat hij oud wordt, of om een andere reden. Misschien begint hij de hoop op te geven, dat hij er ooit iets zal vinden.

— Is die Drummond uit de streek ? vroeg Raffles.

— Hij heeft hier lange tijd geleden gewoond, met zijn mooie, jonge vrouw, toen hij nog bibliothecaris was bij de grootvader van de tegenwoordige graaf.

— Is hij bibliothecaris geweest op het oude kasteel ? vroeg Raffles, snel naar de waard omkijkend.

— Ja mijnheer, jaren lang.

— Waarom is hij weggegaan ?

— Ja wat zal ik u daarvan zeggen, zei de waard. Daarover worden rare verhalen verteld.

— Laat eens horen vriend, zei Brand.

— Men zegt dat de grootvader van

Lord Douglas, dat is de man, die in het kasteel woont, nog al een vrouwenliefhebber was en dat hij een goed oogje had laten vallen op Regina, de vrouw van Stanley Drummond. Deze noemde zich destijds Stanley Hammondt; hoe die naam later veranderd is in Drummond weet ik niet. Maar om op die geschiedenis met de vrouw van de bibliothecaris terug te komen: Wat het precies geweest is, weet niemand, maar het is een feit, dat er op het slot een hevige scene moet zijn geweest en dat de bibliothecaris de volgende dag als plotseling verdween, om pas vijftwintig jaar later weer boven water te komen, als een oud man, gebroken naar lichaam en ziel, en die toen al een beetje begon te malen. Sedert dien tijd heeft hij een hevige haat gehad tegen alles wat op het kasteel woont.

— Wat u daar vertelt klinkt heel interessant, riep Brand uit.

— Ik weet nog andere dingen, mijnheer, en hij vervolgde zachter. Er is een vrijage of zo iets gaande tussen de enige zoon en erfgenaam van Lord Douglas en Ellen Drummond, de dochter van de oude man. Ik vermoed dat men hiervan op het kasteel nog niets afweet, maar als het bekend wordt, dan zal er iets zwaaien.

— Maar net zei u toch, dat die grijsaard vol haat is jegens al de kasteelbewoners, zei Raffles.

— Dat is zo, antwoordde de waard. Maar de oude man weet er niets van. Hij loopt maar rond als een blinde kip en hij denkt maar alleen aan zijn schatten, die daar onder de grond, ergens in de buurt van de bouwval, verborgen moeten zijn, zoals hij aan iedereen vertelt, die maar luisteren wil. Zijn dochter zou het waarschijnlijk voor geen geld durven bekennen, dat Richard Douglas haar wel eens in het geheim spreekt. Ik heb de jongelui een paar keren 's avonds gezien, als zij samen wandelen en ik durf er een eed op te doen, dat zij dan niet spraken over de hoge vee prijzen, of over de stand van het gewas.

— Wel, wel... dat alles is inderdaad

heel interessant, antwoordde Raffles nadenkend. Een ware roman dus en welk terrein zou er ook beter voor geschikt zijn dan dit plekje van Schotland, romantisch als geen ander? Bibliothecaris, zei u? Stanley is bibliothecaris geweest bij de oude graaf Drummond?

— Ja mijnheer. Maar nu wilt u mij wel verontschuldigen, daar komen nieuwe gasten aan; het is een drukke tijd.

— Ga je gang, vriend, wij zullen eens een wandeling in de omstreken gaan maken, zei Raffles glimlachend.

Raffles en Brand waren al op weg naar het oude kasteel, toen Raffles begon:

— Wat zou er nu in dit verhaal waar zijn?

— O, ik houd het van het begin af tot het einde voor goed mogelijk, antwoordde Brand. Je bent geen onbekende in de psychologie en je weet dus wel, dat dergelijke gevallen niet zeldzaam zijn, dat een man, door een of ander zwaar ongeluk overvallen, iets in zijn geestvermogens gekrenkt raakt, en zich dan een waanvoorstelling in het hoofd haalt, die hij nooit meer kwijt raakt, tenzij hij onverwacht mocht genezen.

— Je hebt gelijk, dergelijke gevallen van onschuldige verstandverbijstering komen tamelijk dikwijls voor. Maar in dit bijzondere geval heeft mij toch één omstandigheid getroffen.

— En wat is dat?

— Wel, dat de oude Stanley Drummond of Hammondt, (wij zullen hem voortaan om verwarring te voorkomen, Hammondt noemen), destijds op het kasteel bibliothecaris is geweest.

— Is dat iets bijzonders? vroeg Brand verwonderd.

— Dat zal ik je zeggen. Lord Drummond, staat er zelfs in Londen voor bekend, dat hij een van de meest uitgebreide boekerijen van heel Engeland, misschien wel van heel Europa bezit. Ik weet, dat er daarbij heel veel buitengewoon zeldzame, eeuwenoude folianten zijn. Welnu, Hammondt heeft indertijd al die oude boeken, of tenminste een heel groot gedeelte daarvan, in handen gehad en waarschijnlijk ook

doorgelezen. Ik acht het dus niet onmogelijk, dat hij in een van die muffe, vergeelde boeken enige aanwijzingen heeft gevonden over een schat, die inderdaad in die oude ruïne verborgen is.

— Mijn hemel, Edward, wat draaf je door, riep Brand lachend.

— Hoe zo ? Lijkt de conclusie je zo gezocht ?

— Ik zou zeggen...

— Je zou misschien anders gereageerd hebben, Charles, als je de geschiedenis van dit gedeelte van ons land een beetje beter had bestudeerd. Er is een tijd geweest, zoals jij evengoed behoorde te weten als ik, dat er tussen de Schotten en de Britten hevig is gevochten. Muthil nu ligt tamelijk dicht bij de grens, en bij invallen, die vooral in het begin van de zestiende eeuw tamelijk veelvuldig voorkwamen, hadden de bewoners van deze streken daaronder het eerst te lijden. Er is echter nog een andere omstandigheid, die deze streek niet bepaald tot een dorado schiep voor degenen, die er in die bewogen tijden leefden, en dat waren de talrijke invallen van de Noormannen. Aberdeen, Dundee, Edinburg, maar ook Mont Rose en Stonehaven, allen op de Oostkust van Schotland gelegen, stonden herhaaldelijk bloot aan die aanvallen en het is dus beslist niet verwonderlijk, als de rijke landheren van deze streken, die bairds werden genoemd, door de ervaringen geleerd, hun schatten op een veilige plek, die noodzakelijk heel dicht in de buurt moest zijn, daar die overvallen steeds onverwachts plaats grepen en er dus weinig tijd voor handelen overbleef.

— Dat alles is waar, Edward en je doet mij onrecht, als je denkt, dat ik dit al vergeten ben. Maar toch lijkt de gevolgtrekking wel wat gezocht, vind ik, als zou de oude Hammond op de hoogte geweest zijn van de plek, waar die schatten begraven zijn.

— Pardon Charles, laten wij elkaar goed begrijpen. De oude man was er niet van op de hoogte, anders zou hij er natuurlijk niet naar zoeken. Want zo gek is hij bijzaak niet, of hij weet

wat hij daar uitvoert. Tweeëndertig jaar geleden heeft hij het al evenmin precies geweten. Anders hadden er twee dingen moeten gebeuren. Hij had het geld destijds zelf opgegraven en zou dan nu een welgesteld man zijn, of hij had de plek aan de oude graaf Drummond verteld en dan zou men daar indertijd stellig in Muthil en omstreken iets van gehoord hebben.

De beide mannen liepen nu enige tijd zwijsend naast elkaar, ieder in zijn eigen gedachten verdiept, tot dat Brand op zachte toon zei :

— Daar loopt de oude man, geloof ik, voor ons uit !

— Je hebt gelijk, het is Hammond.

Het duurde niet lang, of de beide vrienden, die ferm aanstapten, hadden de grijsaard ingehaald, die langzaam, nu zwaar op zijn stok leunend, de flauw hellende weg beklom, die heuvelopwaarts voerde, terwijl hij zachtjes voor zich heen mompelde. Brand en Raffles wilden hem voorbijgaan met een vriendelijke groet, toen de oude man stil stond en met iets dreigends in zijn stem riep :

— Gaat u naar boven ? Gaat u naar het huis van dat vervloekte geslacht ? Pas op voor hen. Zij zijn allemaal duivels, alle Drummonds, van vader op zoon !

Zijn donkere ogen vlamden in het magere, bleke, gezicht, dat nog langer scheen door de witte baard en de grote havikneus.

— Wij kennen graaf Drummond niet en wij zijn ook geen vrienden van hem, goede man, zei Raffles op vriendelijke toon.

— Geen vrienden ? Zoveel te beter. Pas op voor hen, dat is alles wat ik te zeggen heb. Maar waarom gaat u dan naar boven ? Maar stil, ik raad het reeds. U wilt naar de schat gaan zoeken, nietwaar ? Haha ! Ik doorzie u wel. Ga rustig uw gang, ik ben niet bang. Ik weet wel waar hij is, de schat en ik zal hem opdelven, ik en niemand anders. Hij komt mij eerlijk toe, al zal hij mij nooit schadeloos kunnen stellen voor...

Zijn stem ging in een onverstaanbaar gemurmur over en hij scheen de aanwezigheid van de beide vrienden geheel en al vergeten te hebben.

Raffles richtte nog enige vragen tot hem, maar hij scheen ze niet te horen en murmelde voor zich heen, nu weer geheel wezenloos.

De beide vrienden liepen verder en het duurde niet lang, of zij hadden de top van de heuvel bereikt en gingen langs het hek, om de prachtige voortuin te bekijken en vervolgens naar het oudere gedeelte van het slot Drummond Hall.

Zij liepen er langzaam om heen, als kenners en bewonderaars van oude gebouwen en toen zij hun tocht voleindigd hadden, zei Raffles :

— De beschrijvingen van het oude slot overdrijven niet : het is werkelijk heel indrukwekkend, zowel het allereerste gedeelte als datgene, dat dateert uit het begin van de zestiende eeuw.

— En hier zou nu werkelijk een schat onder de grond zitten ? vroeg Brand op ongelovige toon.

— Waarom niet ?

— Zonder dat de eigenaar van het kasteel er iets van weet ?

— Waarom niet, herhaal ik ! riep Raffles uit. Zo iets is echt niet onmogelijk en komt zelfs herhaaldelijk voor. De werkelijkheid is meestal fantastischer dan de rijkste fantasie, beste kerel. Vergeet dat toch nooit. Het is toch heel goed mogelijk, dat bewoners van dit oude slot, destijds na de schat begraven te hebben op een plek, alleen aan hen bekend, de wijk hebben moeten nemen en door deze of gene oorzaak de dood hebben gevonden, zonder dat zij gelegenheid hadden, die plek aan hun bloedverwanten of nakomelingen aan te wijzen. Je mag zeggen wat je wilt, maar ik ben blij, dat mijn goed gesternte mij juist naar deze plek heeft geleid ; ik geloof, dat wij hier een romantisch avontuur kunnen beleven.

Toen Raffles deze woorden sprak, wist hij niet, dat de naaste toekomst dit avontuur zou brengen, veel tragischer en vreselijker, dan hij zich had kunnen voorstellen.

HOOFDSTUK IV.

HET SCHOT IN DE NACHT

Het was drie dagen later, omstreeks twaalf uur in de nacht en alles scheen op het oude kasteel in diepe rust.

Het weer was erg zoel en drukkend, alles voorspelde een hevig onweer. De hemel was met zware wolken bedekt en het was daarenboven aardedonker.

De bedienden waren al naar bed en slechts hier en daar was nog een enkel raam van het kasteel verlicht.

Plotseling, omstreeks kwart over twaalf, sprong de buttler, die juist was ingeslapen, verschrikt overeind. Daar-even had, door de stilte van de nacht, een schot geklonken.

— Wat was dat ? Een stroper misschien ? Maar daarvoor klonk het toch te dicht bij. Zou ik het mij misschien verbeeld hebben ? vroeg hij zich af.

Hij dacht hier nog over na, toen er hard op zijn deur gebonsd werd en een hese, verschrikte stem op de gang door het sleutelgat fluisterde :

— Fleming ! Fleming ! Heb je het gehoord ? Daar klonk een schot !

— Ik heb het gehoord, ik dacht, dat het een stroper was.

Fleming stond op, schoot haastig een paar kledingstukken aan en opende de deur.

Brigg stond op de drempel, helemaal aangekleed, behalve zijn rood en wit gestreept buisje en met doodsbalek gezicht. Hij trad het kamertje van de buttler binnen, ging op het raam toe en opende het zover mogelijk. Een paar dikke regendroppels drongen aanstonds het vertrek binnen, in de kamer gejaagd door de wind, die was komen opsteken.

Voor de ogen van de beide geschrokken bedienden breidde zich het duistere park uit. Zacht bewogen de kruinen van de hoge bomen. Diep beneden hen klonk het gedempte geruis van het kolkende rivierwater.

Maar plotseling riep Brigg :

— Kijk daàr eens, dat lichtje ! Dat schijnsel onder de bomen.

— Ja, werkelijk. Daar lijkt iemand met een lantaarn te lopen. Laten wij dadelijk gaan zien wat het is.

De beide mannen wilden al in de kamer teruggaan, toen er een kreet in de nacht klonk. Zij renden weer naar het raam terug en zagen dat het schijnsel in het uitgestrekte park plotseling verdwenen was.

Zonder zich te bedenken, holden de beide bedienden, nadat Fleming een das had omgeslagen, het vertrek uit. Halverwege de trap kwamen zij de bibliothecaris Percy Hale tegen, met een verschrikt gezicht en buiten adem van de trappen lopen.

— Wat een geluk dat jullie al op zijn, riep de bibliothecaris uit. Hebben jullie het schot gehoord ?

— Jazeker, mijnheer Hale, antwoordde Fleming.

— Ik wilde juist in bed stappen, toen ik het hoorde. Kom gauw mee, ik ben bang dat er een ongeluk gebeurd is.

De drie mannen renden de trap verder af, bereikten de hall en openden de voordeur.

Daarbuiten was het stikdonker. De wind, die steeds sterker werd, dreef de afgevallen bladeren in wilde warreling

voor zich uit.

— Wij moeten een lantaarn hebben, riep Hale uit. Zo kunnen wij onmogelijk iets ontdekken. En ga ook gauw de andere bedienden wekken, Brigg! Zij moeten allen met lantaarns of fakkels komen. Haast je wat!

— En mijnheer Richard? kwam Fleming tussen. Moet die niet direkt wakker worden gemaakt? Zou hij niets gehoord hebben?

— Ja, ga dadelijk naar zijn kamer. beval Hale. Ik wacht hier, of nog beter, ik zal vast een paar lantaarns uit de garage en de stallen gaan halen en ook de chauffeur en het stalpersoneel wakker maken.

Fleming snelde naar binnen, liep de trap weer op, rende over de gaanderij, sloeg een brede gang in, en klopte eindelijk, hijgend van opwinding en buiten adem van het snelle lopen, op een eikenhouten deur. Geen antwoord. Fleming klopte nogmaals. Daar hij weer geen antwoord kreeg, draaide hij aan de knop van de deur en merkte, dat deze niet gesloten was. Hij stak zijn hand naar de schakelaar van het elektrische licht uit en een ogenblik later knipperden zijn ogen in het licht van de elektrische kroon, die de slaapkamer van Richard Drummond verlichtte. Er was niemand in het grote vertrek en het bed was nog onbeslagen.

— Wat is dat nu? Waar is de jongeman? bromde Fleming voor zich heen.

Hij wilde zich juist weer verwijderen, toen hij voetstappen hoorde. Hij keerde zich om en keek in het opgewonde gezicht van Richard Drummond.

— Zoek je mij, Fleming? riep Richard.

— Ja mijnheer, u hebt het schot toch zeker ook gehoord?

— Ja, ik denk dat het stropers geweest zijn, antwoordde de jongeman.

Maar Fleming schudde het hoofd, en zei:

— Dat geloof ik zeker niet, mijnheer. Het klonk niet als een gewerschot, eerder als dat van een pistool.

Richard antwoordde niet, maar greep Fleming bij de arm en trok hem snel met zich mede. Binnen enkele ogenblik-

ken hadden zij de voordeur weer bereikt en daar vonden zij al een paar van de stalbedienden, die in der haast wat kleren hadden aangetrokken, en die lantaarns bij zich hadden.

Een ogenblik later voegde Hale zich weer bij hen, die ook een paar bedienden bij elkaar had geroepen, die in een bijgebouw sliepen, te ver afgelegen dan dat zij het schot hadden kunnen horen. Zwijgend stonden de mannen bijeen, ongeveer veertien in getal, waarvan er tien een lantaarn hadden.

— Wij zullen ons verdelen, mannen, zei Richard. Als wij elk met zijn tweeën gaan zoeken, dan vinden wij zeker vlug de oorzaak van dat schot. Het klonk in ieder geval uit het park.

In een ogenblik hadden de bedienden zich verwijderd in verschillende richtingen, twee aan twee en iedere groep van een lantaarn voorzien.

Richard, Hale en Fleming liepen zwijgend voort. Zij hadden ongeveer vijf minuten rondgespeurd, toen Fleming op zachte toon zei:

— Hier was het ergens, mijnheer, dat ik de kreet hoorde en het schijnsel zag, dat zo plotseling verdween.

— Laten wij dan verder zoeken, zei Richard kortaf, maar Fleming zag duidelijk dat de jongeman een ogenblik aarzelde, na de opmerking van de butler te hebben gehoord.

Zij gingen nog enige stappen verder, toen Hale plotseling uitriep:

— Daar, kijk daar eens!

— Daar ligt een man, riep Fleming uit.

Niet zonder moeite keerden Hale en Fleming het lichaam om, dat op de buik uitgestrekt lag, terwijl Richard, die heel bleek was, het licht van zijn zaklamp op het gezicht liet vallen.

Dadelijk had Fleming de man herkend, ondanks de aarde en het geronnen bloed dat op zijn gelaat kleefde; het was Stanley Hammond.

Hammond was echter alleen maar bewusteloos, waarschijnlijk tengevolge van het bloedverlies en hij was het zonder enige twijfel geweest, die, toen hij voorover stortte, waarbij zijn lan-

taarn uitging, de schreeuw had gegeven die Fleming en Brigg hadden gehoord.

Toen Fleming hem nader bekeek, zag hij dat hij een revolver in de rechterter vuist geklemd hield. Hij maakte er Richard opmerkzaam op, die het wapen niet zonder moeite uit de krampachtig gesloten hand losmaakte en het in zijn zak wilde laten glijden. Maar Hale hield hem met een gebaar tegen. Er lag een eigenaardige uitdrukking op diens bleke gezicht.

— Een ogenblik, mijnheer, er heeft hier zonder twiifel een misdaad plaats gehad; vindt u het niet nodig, dat wapen even te onderzoeken, alvorens het misschien in een lade van uw bureau wordt geborgen?

Richard keek Hale een ogenblik strak aan. Hij weifelde, maar haalde toen de revolver langzaam weer te voorschijn, opende het wapen en telde de patronen in het magazijn.

— Er zijn zes patronen in, zei hij kortaf. En reeds wilde hij het wapen weer sluiten.

— Zes patronen, maar zitten er ook zes kogels in de patronen? vroeg Hale met aandrang.

Weer wisselden de beide mannen een snelle blik, alsof zij elkaars diepste gedachten wilden raden, en toen nam Richard langzaam, terwijl Fleming toekeek, een voor een de patronen uit het magazijn. In een van de patroonhulzen ontbrak de kogel.

Enige ogenblikken stonden de drie mannen zwijgend bij elkaar. Richard was de eerste, die weer sprak;

— Die ongelukkige man kan hier niet blijven liggen, zei hij. Help mij hem naar het huis te dragen.

Niet zonder moeite tilden zij het lichaam op en droegen het naar het kasteel. Nauwelijks hadden zij het in de hall neergelegd of buiten in het duistere park klonk een schreeuw, een van de zoekende groepen had blijkbaar iets ontdekt!

De drie mannen renden weer naar buiten en liepen in de richting vanwaar zij de kreet hadden gehoord. Onder het dichte geboomte zagen zij enige gedaan-

ten van bedienden, die heen en weer liepen.

Brigg was de eerste, die hen ontdekte en die op Richard toetrad.

— Een ongeluk, mijnheer, een verschrikkelijk ongeluk, zei hij met beven-de stem.

— Wat is het? vroeg Richard op hese toon.

— Uw vader...

De jongeman liet Brigg niet uitspreken maar duwde hem opzij en stormde op het lichaam toe dat op de grond lag uitgestrekt.

— Vader! schreeuwde Richard wanhopig. Vader!

Hij knielde naast het lichaam neer en legde zijn had op het grijze hoofd. Maar vol afgrijzen trok hij haar direkt terug; hij had bloed gevoeld. Voorzichtig, met trillende handen, keerde hij het lichaam om. Hij staarde in een gezicht waarop de onverbiddelijke dood zijn stempel al had gedrukt.

Een ogenblik keek Richard zwijgend, met door smart verwrongen trekken naar het gezicht van zijn vader, van wie hij, ondanks zijn strengheid, altijd veel had gehouden. Een knagend gevoel van zelfverwijt bekreep hem, nu hij besepte, dat het laatste gesprek met zijn vader een twist had moeten zijn. Nu lag hij hier dood, vermoord... en door wie?

In een oogwenk was Richard over-eind. Zijn gezicht had een harde uitdrukking gekregen. Er lag een trek van onverbiddelijke vastberadenheid op.

— Ik zal de dood van mijn vader wreken, mompelde hij voor zich heen. Wie ook zijn moordenaar geweest moge zijn.

De plek, waar het lichaam gevonden was, werd nauwkeurig vastgesteld, waarna het lichaam van de vermoorde naar het slot werd gedragen. Enige minuten later rustte het op het grote bed in de slaapkamer van Lord Douglas.

Toen ging Richard helemaal alleen naar de slaapkamer van zijn stiefmoeder, die aan dezelfde gang was gelegen. Hij klopte aan de deur. Aanvankelijk kreeg hij geen antwoord.

Toen hoorde hij daarbinnen enig gerucht, en een gedempte, zachte stem vroeg :

— Wie is daar ? Wat wilt u ?

— Ik ben het, Mylady, antwoordde

Richard. Zijn stem had een ijskoude klank, toen hij verder ging :

— En ik kom u meedelen, mylady, dat mijn vader, Lord Douglas Drummond, vannacht vermoord is.

HOOFDSTUK V.

HET ONDERZOEK

Vroeg in de ochtend, het was nog geen zes uur, was de politie uit de naburige stad, in dit geval Perth, ter plaatse met 'n inspekteur, 'n detektive, een brigadier en een agent van de politie.

De heren werden ontvangen door Richard, lady Beatrice verklaarde, zich niet in staat te voelen, de politiemannen te woord te staan.

En nu zaten de vijf heren in de eetkamer, waar ook het eerste verhoor zou plaats vinden. Het verhoor van de getuigen en van de verdachte? Want er was een verdachte; hij lag nu met verbonden hoofd in een van de logeerkamers op de tweede verdieping, en sliep...

De inspekteur van politie was een kleine, levendige man met donkere ogen, die zich erg op zijn schranderheid liet voorstaan, en die er prat op ging, Scot-

land Yard naar de kroon te streven. Hij heette Barry, en hij ging in Perth door voor een inderdaad niet van doorzicht ontbloot politiemann.

De detektive, die bij hem was, was een lange, magere man met een ondoordringend gezicht, die heel weinig sprak, en dan nog het liefst in enkele lettergrepen en die luisterde naar de naam Dodge.

Nadat Brigg de heren had geïntroduceerd, en allen in de eetzaal verenigd waren, kwam Barry naar voren, kuchte eens, en begon:

— Het is een zeer treurig feit, mylord, heel treurig. Ik denk echter wel, te oordelen naar wat ik reeds van de zaak vernomen heb, dat wij de dader zullen vinden en zijn gerechte straf doen ondergaan. En nu zult u mij zeker wel toestaan, u, en alle anderen, die iets van

het drama vernomen hebben, of die er een zekere rol in hebben gespeeld, te verhooren ?

— Wij zijn tot uw dienst, mijnheer, zei Richard kortaf. Ik zal de bedienden hier roepen, die het schot hebben gehoord. De anderen hebben alleen helpen zoeken, en zij zouden u hoogstens kunnen zeggen, waar het lijk gevonden werd, maar daartoe ben ik ook in staat.

— Wees dan zo goed, die bedienden hier te roepen.

Richard drukte op een elektrische bel, die onder aan de kroon hing, boven de grote tafel, en een ogenblik later kwam Brigg binnen, met rood omrande ogen en nog erg onder de indruk van het gebeurde.

— Verzoek mijnheer Hale en Fleming hier te komen, Brigg, zei Richard. Deze heren zijn van de politie, naar je weet, en zijn hier gekomen om een onderzoek in te stellen.

Brigg vertrok zwigend, en een ogenblik later kwam Fleming binnen, op de voet gevolgd door Hale.

Dicht bij een van de ramen was een kleine tafel neergezet, en daar achter nam de inspekteur plaats terwijl alle overigen bleven staan, op Richard na, die zich in een armstoel had laten neervallen, smartelijk ontroerd en ontdaan.

Barry liet zijn zwarte ogen enige tijd van de een naar de ander gaan, speelde met zijn potlood, en begon toen :

— Wie van u is Fleming, die het eerst het schot gehoord heeft ?

— Die ben ik, mijnheer.

— Waar was u, toen u het schot hoorde ?

— In mijn slaapkamertje, mijnheer.

— Waar ligt die kamer ?

— Op de derde verdieping van het slot, aan de voorkant.

— Werd u door het schot gewekt, of was u nog wakker ?

— Ik werd er door gewekt, mijnheer.

— Hoe laat was dat ?

— Het kan niet veel later dan twaalf uur zijn geweest, want ik was zeker nauwelijks ingeslapen.

— Wat deed u toen ?

— Ik lag een ogenblik in twijfel, om-

dat ik eerst dacht, dat het wel stropers konden zijn, of dat ik het mij misschien verbeeld had, maar daarop werd er op de deur gebonsd, en Brigg riep mijn naam, en vroeg of ik het schot ook gehoord had.

Weer gingen de zwarte ogen in het rond.

— Wie is Brigg ?

— Hier mijnheer, antwoordde de huisknecht.

— Kom wat dichterbij en geef mij antwoord. U hebt het schot dus ook gehoord ?

— Ja, mijnheer.

— Al in bed ?

— Nog niet. Ik had mij zelfs nog niet uitgetkleed, ik had laat de krant zitten lezen, ik kan gewoonlijk niet zo gauw in slaap komen.

— U weet dus waarschijnlijk op welk tijdstip het schot viel ?

— Om kwart over twaalf.

— U bent toen Fleming gaan waar-
schuwen ?

— Zo is het. Hij slaapt altijd met zijn deur op slot, en ik moest dus op het paneel trommelen. Hij was echter al wakker, ook hij had het schot gehoord.

— Waren de ramen open ?

— Het mijne was geopend.

— Is het mogelijk, dat men in uw kamer een revolverschot hoort, onverschillig in welk gedeelte van het park het gelost wordt ?

— Dat hangt van de omstandigheden af. Als het hard waait, en de rivier staat hol dan geloof ik, dat het gebruik van het water tegen de klippen zelfs een geweerschot zou dempen, wanneer het aan de grens van het park werd gelost. Maar het was gisteravond, midden in de nacht, niet stormachtig, al regende het ook, en het lichaam van mijn meester werd ongeveer midden in het park gevonden.

— U weet natuurlijk zeker, dat het maar één schot was ?

— O ja, heel zeker, er was een soort echo, maar het was toch beslist maar een enkel schot.

— En u Fleming, wat is uw oordeel ?

— Het was één schot, mijnheer, ant-

woordde de buttler, wien de tranen in de ogen waren gekomen.

— Wat gebeurde er, toen u beiden de kamer van Fleming verliet ?

— Wij troffen op de gang mijnheer Hale aan, die het schot ook gehoord had en die verschrikt naar boven kwam lopen om ons te waarschuwen.

De inspekteur wendde zijn donkere ogen naar de bibliothecaris, die zwijgend terzijde had gestaan, en zei :

— Bent U dat, Hale ?

— Mijn naam is Percy Hale, mijnheer.

— In welke betrekking stond u tot de dode ?

— Ik ben hier sedert twee jaren bibliothecaris.

— U hebt het schot ook gehoord ?

— Ja.

— Waar was u toen ?

— In mijn werkkamer.

— Sinds hoelang was u daar ?

— Sedert de tijd van het diner !

— Was u al naar bed gegaan ?

— Nee, ik had laat zitten werken.

— Hoe komt het eigenlijk, dat u niet direkt het park bent ingegaan en u overtuigd hebt, wat dat schot te betrekken had ?

— Ik meende, dat het wel stropers konden geweest zijn, en vond het daarom geraden eerst de bedienden te gaan waarschuwen.

— Wat deed u nadat u de beide mannen was tegengekomen ?

— Ik holde met hen naar beneden, en daar gaf ik opdracht, dat zij mijnheer Richard moesten gaan waarschuwen, evenals de andere bedienden, opdat wij een onderzoek zouden kunnen instellen. Mijnheer Richard, maar ik moet nu natuurlijk zeggen : mylord, verscheen een ogenblik later, geheel gekleed : hij was dus klaarblijkelijk niet naar bed geweest.

— Dat is zo, klonk de stem van Richard.

— Ik had nog tot laat in het park gewandeld, daar ik mij niet goed voelde, en meende dat wat frisse lucht voor mijn hoofdpijn zou helpen.

— Ik dank u, kerens.

De inspekteur, die nu en dan enige aantekeningen had gemaakt, wendde zich nu weer tot Fleming en hernam :

— Ik meen iets te hebben gehoord van 'n schreeuw, die u in het park hebt gehoord, en van een lichtschijsel, dat plotseling uitdooft. Hoe is het daarmee ? Vertel mij dat eens ?

Fleming kwam weer naar voren en vertelde wat er de vorige nacht gebeurd was.

Barry luisterde met schuins geheven hoofd aandachtig toe, en Dodge, met de rug naar het raam staande, de armen over elkaar gekruld, scheen te slapen, zijn ogen waren tenminste gesloten.

Nadat Fleming met zijn verhaal klaar was, vervolgde Barry :

— U gelooft dus, dat Hammond die kreet geslaakt heeft ?

— Het kan bijna niet anders, mijnheer.

— Ik dank je, vriend, dat is voorlopig alles.

De inspekteur dacht even na, en hernam toen, zich tot Richard wendende :

— Kende u die Hammond goed ?

— Alleen van aanzien, inspekteur.

— Men noemde hem de Waanzinnige van Drummond, nietwaar ? Waaraan had hij die naam te danken ?

— Aan het feit, dat hij hier, in de bouwval van ons slot, naar een denkbeeldige schat zoekt, al jarenlang, en meestal alleen 's avonds, soms ook 's nachts.

— Gebeurde dat met toestemming van uw vader ?

— Wij beschouwden hem als volkomen onschadelijk, antwoordde Richard schouderophalend.

— Was die man een persoonlijke vijand van uw vader ? Overweeg uw antwoord goed, mylord, u zult zelf begrijpen, hoe belangrijk het is !

— Ik geloof dat Hammond een hekel aan alle kasteelbewoners had, om een reden die in een ver verleden ligt, en die mij, dat zweer ik, niet volkomen bekend is. Ik kan hier alleen maar gissen, en hoef mij daarover dus niet nader uit te laten. Ik kan mij echter niet begrijpen, waarom de oude man speciaal

een wrok jegens mijn vader zou hebben gekoesterd.

— Er is sprake van een revolver, die bij de bewusteloze Hammond gevonden zou zijn, nietwaar ?

— Hier is het wapen, inspecteur.

— Wie vonden het ?

— Mijnheer Hale, Fleming en ik.

Richard had het wapen voor de inspecteur op tafel gelegd.

Deze bekeek het nauwkeurig, opende het, nam er de patronen uit, deed ze weer in het magazijn, sloot het wapen, en stak het Dodge toe.

— Was het bekend, dat Hammond gewoon was een revolver in zijn zak te dragen ?

— Voor zover ik weet niet, inspecteur.

— Hebt u dan niet aan het wapen kunnen zien of het pas gebruikt was ?

Weer aarzelde Richard even, en toen antwoordde hij ontwijkend :

— Ik weet het niet, het bleek uit niets.

— En gij, mijnheer Hale ?

— Het wapen was naar mijn mening, geen kwartier te voren gebruikt, antwoordde Hale afgemeten. Er zat nog kruitslijm in de loop, en de patroonhuls was nog warm.

— Hoeveel tijd verliep er ongeveer tussen het ogenblik, waarop u het schot hoorde, en dat waarop de kreet van Hammond klonk ? zo wendde de inspecteur zich weer tot Fleming.

— Op zijn hoogst vijftien tellen, mijnheer, antwoordde de butler.

— O nee, het moet veel langer geduurd hebben ! riep Hale uit.

Verrast wendde Barry zich tot de bibliothecaris, en vroeg :

— Hoe weet u dat ? Hebt u dan die kreet ook gehoord ?

Hale aarzelde slechts een ogenblik, en antwoordde toen :

— Ja.

— Waar was u toen ?

— In de gang op de derde verdieping.

— Waren de deuren van de bedienkamers toen gesloten ?

— Ja.

Een ogenblik bleef het stil in het gro-

te vertrek en men hoorde niets dan het vrolijk getjilp van de mussen en de spreeuwen in de bomen van het park, dat zich baadde in de stralen van de zon, die in volle luister boven de toppen der bomen was verrezen.

De inspecteur had op zijn horloge gekeken, en hernam nu :

— Over een kwartier kan de lijkschouwer hier zijn. U hebt natuurlijk dadelijk een dokter laten halen ?

— Ik ben zelf op mijn motor naar Muthil gegaan en heb onze eigen huisdokter op de duo mee teruggebracht, antwoordde Richard. In een half uur was ik weer terug.

— Wat zei hij ?

— Hij kon alleen de dood constateren, die volgens hem bijna onmiddellijk moest zijn ingetreden. De kogel was door het schedeldek geslagen, ongeveer ter hoogte van de bovenste halswervel, en tot in de hersens doorgedrongen, waarop het projectiel het hoofd even boven de neuswortel weer verliet.

— Meende uw dokter te kunnen oordelen over de aard van de kogel, waarmee de wond was toegebracht ?

— Daarvoor durfde hij de verantwoording niet op zich nemen, inspecteur. Het projectiel is niet teruggevonden, en alles wat hij kon zeggen was, dat, naar zijn mening het schot van heel dichtbij moest zijn gelost, daar het hoofdhaar in de nek een beetje geschroeid was, en dat de kogel blijkbaar uit een heel deuglijk wapen afkomstig was.

— Ik dank u, mylord. Ik begrijp heel goed, hoe buitengewoon pijnlijk het voor u moet zijn, deze bijzonderheden met mij te behandelen, maar het gaat helaas niet anders. En nu zou ik, met uw toestemming en in afwachting van de komst van de lijkschouwer, de plek eens willen bezichtigen, waar het lijk van uw vader werd gevonden, zowel als die, waar u zelf het bewusteloze lichaam van Hammond hebt ontdekt.

— Ik ben tot uw dienst, heren.

Het gehele gezelschap, met uitzondering van de beide bedienden, die zich weer mochten verwijderen, verliet de

eetkamer, en begaf zich naar het park.

Allen waren door de wijdopenstaande glazen deur naar buiten gegaan, en volgden nu het grindpad, dat langs de hele voorgevel van het huis liep, en dat uitkwam op het brede middenpad, dat dwars door het park liep.

Spoedig splitste zich deze weg in verscheidene zijwegen, en deze losten zich weer op in talrijke kronkelende voetpaden.

Dodge had strak voor zich uit lopen kijken, de ogen op de grond gericht, waar, op sommige gedeelten, heel wat voetstappen zichtbaar waren, en de ervaren detektive schudde het hoofd; het zou al bijzonder moeilijk vallen, in deze chaos van voetstappen een bepaald spoor terug te vinden. Eindelijk bereikte het gezelschap een soort open plek in het park, waartoe vier voetpaden toegang gaven, en die bedekt was met tamelijk hoog opschietend gras. De plek was aan alle kanten omgeven door hoog ongaand struikgewas en door dennenbomen.

Dicht bij een van de voetpaden bleef Richard staan, en zei op hese toon:

— Hier hebben wij het lijk van mijn vader gevonden.

De inspekteur zowel als de detektive begonnen langzaam over de open plek heen en weer te lopen, maar zij zagen al gauw, dat hen dat niet veel verder bracht.

De bedienden hadden hier geruime tijd rondgelopen, en hun voetindrukken stonden schots en scheef door elkaar.

Zij vroegen nog naar de manier waarop het lijk op de grond had gelegen, toen het gevonden werd, en daarop begaven allen zich naar de plek, waar het bewusteloze lichaam van de oude Hammond was gevonden.

Daar was het, dat Dodge voor het eerst de mond opendeed, om iets te vragen:

— Hoeveel tijd verliep er ook weer, zei u, tussen het ogenblik waarop het schot klonk, en dat van de kreet en de verdwijning? van het lichtschijnsel? vroeg hij, zich tot Hale wendend.

Deze scheen zich even te bedenken,

en antwoordde toen:

— Vijftien tellen ongeveer.

— Nu, wij hebben over de afstand tussen het lijk en de plek, waar de moordenaar neerviel en zijn kreet slaakte, juist drie en een halve minuut gelopen, hernam Dodge droogjes, er schijnt blijkbaar een klein misverstand te bestaan; het is duidelijk dat u zich en de bediende in nog veel hogere mate, zich vergissen.

— Maar het spreekt toch van zelf, dat de man heel hard gelopen moet hebben toen hij de vlucht nam, na de daad te hebben gepleegd! riep Hale uit.

— Ho, ho, zover zijn wij nog niet, kwam Dodge bedaard tussen. Het staat nog niet vast, dat Hammond de dader is. Ik geef toe dat de waarschijnlijkheid groot is. Toch meen ik, dat een oude man niet zo hard kan lopen, dat die een afstand van 3 1/2 minuut gaans tot 50 tellen bekort en zeker niet in het donker. Maar ik geloof, dat ik daar de auto van de lijkschouwer al zie; mij dunkt dat wij nu maar weer naar binnen moesten gaan.

Hij schopte tegen iets dat op de grond lag, en vervolgde:

— Dit is waarschijnlijk het brok graniet, waartegen Hammond met zijn hoofd terecht kwam, en hier hebben wij een taale boomwortel in de vorm van een lus, die hem deed struikelen! Nu, het is een vrij ingewikkelde geschiedenis; dat is mijn mening!

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Dodge, maar ik kan er het ingewikkelde niet van inzien! riep Hale op schelle toon. Het is bekend, dat Hammond een hevige haat koesterde tegen de kasteelbewoners. De oude graaf zal hem in het park gesnapt hebben, er zal een woordenwisseling zijn ontstaan, en Hammond zal hem hebben neergeschoten.

— Het is mogelijk, het is zelfs bijna zeker, maar het staat niet onomstotelijk vast, mijnheer Hale! gaf Dodge ten antwoord.

— En u mylord, wat denkt u ervan? zo wendde Hale zich tot Richard, die gedurende enige tijd zwijsend en met gebogen hoofd had voortgelopen.

Richard keek Hale strak aan, en al het bloed scheen uit zijn gezicht te zijn weggetrokken, toen hij langzaam ant-

woordde :

— Ik, mijnheer Hale, ik houd mijn oordeel nog enige tijd voor mij.

HOOFDSTUK VI

WAAR RAFFLES OPTREEDT

Het spreekt vanzelf, dat Raffles en Brand tot de eersten behoorden, die de bijzonderheden van het drama hoorden, en direkt was hun belangstelling opgewekt.

Zij hadden met aandacht het verslag gelezen van het eerste verhoor, dat natuurlijk enigszins beknopt, in een paar Londense bladen had gestaan, die direkt hun beste korrespondenten hadden gezonden, speciaal getraind voor zulke zaken, en nu zaten zij bij elkaar in het grote prieel van de tuin, die bij het logement behoorde, en spraken op zachte toon over deze plotselinge tragedie.

Er was bijna een volle dag verlopen, sedert de ontdekking van het drama, en

het was nu acht uur in de avond.

Raffles had het verslag nog eens van begin tot het eind doorgelezen, met de belangstelling, die hij steeds voor criminele zaken koesterde, en nu zei hij tot Brand, die in gedachten verzonken was :

— Er zijn in deze hele zaak enige punten, die direkt mijn aandacht hebben getrokken, Charles. En daarin sta ik, geloof ik, naast Dodge, die niet tot de domsten schijnt te behoren. Ten eerste hebben wij dat zonderlinge verschil in tijdsopgave tussen de bedienden, die stijf op hun stuk blijven staan, en de bibliothecaris Hale. Zij houden vol, dat er hoogstens 15 tellen verliopen tussen

het schot en de kreet; Hale beweerde direkt dat het veel langer had geduurd, welke vage aanduidingen hij later in zoverre rectificeerde, dat hij er ongeveer 50 tellen van maakte. In werkelijkheid echter liepen de heren van de politie, die natuurlijk niet geslenterd hebben, op klaarlichte dag, drie en een halve minuut over de afstand. Hoe is dit nu verklaarbaar?

— Ik erken, dat ik het niet weet, Edward, antwoordde Brand. Het lijkt mij echter niet aannemelijk, dat een grijsaard in vijftien tellen en nog al in het donker een afstand kan afleggen, waarover anderen bij klaarlichte dag drie en een halve minuut, dat wil zeggen tweehonderd en tien sekonden deden.

— De zaak zou al opgelost zijn, als het schot uit een geweer was gelost, hernam Raffles.

— De schutter kan dan gemakkelijk op een zo verre afstand hebben gestaan, als die plek, waar het lijk gevonden werd, en die waar Hammond neerviel, scheiden. Maar daarover zijn twee dingen beslist noodzakelijk: ten eerste moet de man, die het geweer hanteerde, een voortreffelijk schutter zijn, en ten tweede zou de moord overdag gepleegd moeten zijn, want in een donkere nacht kan niemand op zo 'n afstand goed mikken. Er is hier echter geen geweer gebruikt en het schot is op nauwelijks drie passen afstands van het slachtoffer afgevuurd. Laat ons desondanks proberen de zaak eens van een andere kant te bekijken. Ik moet beginnen met je op een kleine onjuistheid te wijzen. Hammond was namelijk niet met lord Douglas alléén in het park, want je kunt in het verslag lezen, dat Richard, volgens zijn eigen getuigenis, nog heel laat in het park heeft gewandeld.

— Dat is waar! riep Brand uit. Maar je zult toch niet in ernst willen volhouden, dat de jongeman...

— Nee, Charles, dat hij zijn vader gedood zou hebben lijkt mij volkomen buitengesloten. De oude heer was streng en ouderwets uitgevallen, maar zijn zoon hield veel van zijn vader. Intussen

is er toch een derde persoon in het park geweest. En nu zou het misschien van belang zijn, eens te weten te komen, wat Richard daar zo laat uitvoerde.

— Hij voelde zich niet goed en wilde wat frisse lucht gaan happen naar zijn eigen verklaring.

— Hm! Dat zegt hij tenminste! Laten wij het voorlopig als juist aanvaarden. Maar nu doen zich direkt een paar eigenaardige bijzonderheden voor, die ik aan je oordeel zou willen onderwerpen. Herinner je eens goed, wat er gebeurde toen de drie mannen: Richard, Hale en Flemming het bewusteloze lichaam van Hammond vonden. Richard neemt de revolver uit de handen van Hammond en wil hem direkt in zijn zak laten glijden. Hale echter weerhoudt hem en dringt er op aan, dat hij de revolver zal onderzoeken. Richard schijnt nog een ogenblik te aarzelen, maar geeft dan toe aan dat verlangen en ontdekt dat er zes patronen in zijn. Hale is echter niet tevreden, maar wil absoluut weten, of de zes hulzen nog alle hun kogels hebben. Weer aarzelt de jongeman, maar hij schijnt te begrijpen, dat hij moet toegeven. Nu blijkt, dat een van de kogels is afgeschoten, volgens Hale nauwelijks een kwartier geleden. Dat is niet alles, Richard heeft het over stropers, die het schot wel gelost zullen hebben, en dat moest toch wel vreemd klinken in de mond van een man, die herhaaldelijk in de gelegenheid is geweest de enigszins galmende, lang aangehouden knal van een revolver te onderscheiden van de korte, droge knal als van een zweep, die het kenmerk is van een gewerschot. En laat ik er je er uw aandacht op vestigen, dat Richard dit alles zei, vóór hij wist, wat er met zijn vader was gebeurd.

— Dat is allemaal waar, Edward, maar ik kan er niets aan doen, het lijkt mij van tamelijk ondergeschikt belang.

— Toen hij de oude man met zo'n wapen in de hand aantrof, lag het voor de hand, dat hij direkt moest vermoeden, de man voor zich te hebben, die het schot loste. Als dat zo is, waarom wilde hij dan toch zo snel die revolver

wegmoffelen ?

— Wacht eens, ik weet waar je heen wilt. Het praatje gaat hier, dat de jonge Richard verliefd is op de dochter van de oude Hammond. Dat zou veel verklaren.

— Alles zou verklaard zijn, ik bedoel het beschermen van de oude man, van de vader van het meisje waar hij van houdt, als wij alleen maar even aannemen, dat het schot op hem, Richard, zelf gelost was.

— Wat je dààr zegt...

— Richard bekent zelf, dat hij heel laat in het park geweest is, en de reden die hij daarvoor opgeeft is blijkbaar een voorwendsel, hij is kerngezond en hij mankeert nooit iets.

— Waarom zou Hammond wel op hem geschoten hebben ?

— Ik denk, omdat hij de jongeman in gezelschap van zijn dochter aantrof in de buurt van de ruïne.

— Je kunt toch niet bewijzen dat het meisje er geweest is.

— Ze is er wel geweest.

— Hoe weet je dat ?

— Uit haar eigen mond.

Brand was een en al verbazing.

— Vanochtend, toen jij nog rustig sliep, heb ik eens een tochtje naar de ruïne gemaakt, ik ben over de muur gewipt en aan de voet van die muur vond ik een schoengespe. Ik kwam in het dorp terug, ik ontmoette Ellen Hammond ; aan een van haar schoentjes mankeerde de gesp, en het was duidelijk te zien, dat zij ze die nacht niet eens had uitgedaan. Ik sprak haar aan, ik stelde haar gerust, ik bood mijn diensten aan, en zij vertrouwde mij toe, dat zij inderdaad in het park is geweest, maar iets meer wilde zij dan ook niet loslaten.

— Maar als het schot inderdaad op Richard gelost is door de oude man, wil je mij dan eens vertellen, hoe men Lord Douglas heeft kunnen neerschieten, zonder dat het gehoord is ?

— Het is gehoord, **Charles Hammond** schoot met een loden kogel op Richard, en de tot dusverre nog onbekende moordenaar schoot met een stalen op Lord

Douglas.

— Je gelooft dus dat Hammond ruzie heeft gehad met Richard ?

— Daar ben ik bijna zeker van. En die ruzie is zo hoog gelopen, dat de oude man, woedend geworden, zijn voddige revolver heeft getrokken, en die op Richard heeft afgevuurd. Maar dat moet allemaal gebeurd zijn, nadat Ellen al was weggegaan. Wist je bijvoorbeeld, dat Richard de laatste tijd zijn stiefmoeder behandelt, alsof zij niet bestond, en dat deze zich er zelfs over beklagt heeft tegenover haar man ? Ik heb mij als journalist uitgegeven en een paar interessante dingen gehoord van de bedienden. Nu was de jongen nog geen jaar geleden heel beleefd en vriendelijk tegen zijn knappe en jonge stiefmoeder en daar er hier op aarde niets vanzelf gebeurt moet de verandering een oorzaak hebben. Ik kreeg dan ook te horen dat Richard de jonge bibliothecaris Hale steeds heel koel behandelt. Ik zou je in overweging willen geven, het ene met het ander te combineren ?

— Wil je me laten geloven, dat die Hale en Lady Beatrice... ?

— Daar zorgen de feiten wel voor. Hale was gisternacht om kwart over twaalf nog gekleed, toen de bedienden hem in de gang tegen kwamen. Hij beweerde niet in het park te zijn geweest, maar hij is er wel geweest.

— Waarom loog hij ?

— Ik heb zijn schoenen en kleren gezien, die hij in het begin van die avond droeg. De schoenen waren aan de randen dik bemodderd. Hij had ze zorgvuldig weggesloten in een kast, waarvan de deur op slot was. Een bediende verklaarde mij dat hijzelf ze de vorige ochtend had gepoetst ; de modder moet er dus in de loop van dezelfde dag zijn op gekomen en wel 's avonds want toen pas begon het te regenen.

— Maar Edward, hij is toch mee gaan zoeken in het park, die modder kan er toen toch wel aangekomen zijn ?

— Nee, toen Hale mee ging zoeken, droeg hij pantoffels. Die had hij snel aangeschoten, om het naderhand aannemelijk te maken, dat hij inderdaad

in zijn werkkamer had gezeten. En nu de kleren. Ik vond die in dezelfde kast, nat en zwarte plekken aan de knieën. De man, die die broek gedragen had, de vorige nacht, had lange tijd in de vochtige aarde geknield gelegen. Als

men in hinderlaag ligt, Charles, gebeurt zoiets ! Ik zeg, dat Percy Hale de moordenaar is van Lord Douglas en ik geloof, dat ik bewijzen voor die stelling kan aanvoeren.

HOOFDSTUK VII.

NEMESIS

Een ogenblik bleven de beide vrienden zwijgend tegenover elkaar zitten.

Toen ging Brand op ernstige toon verder :

— Je hebt daar een vreselijke beschuldiging uitgesproken, Edward en ik weet niet zeker, of zij op deugdelijke bewijzen berust. Op dit ogenblik staat de oude Hammond onder verdenking, Lord Douglas te hebben neergeschoten. Hij heeft krachtig ontkend. Heeft echter niet gezegd wat hij in het park deed. Richard echter weet het. Waarom laat hij dan die vreselijke verdenking rusten op de vader van het meisje, waar hij van houdt, in plaats van hem vrij te pleiten ?

— Dat lijkt inderdaad zonderling. Maar toch denk ik er een verklaring voor te vinden. Wanneer Richard nu naar de rechter van instructie ging en vertelde, dat Hammond op hem geschoten heeft, dan bereikt hij ten eerste dat de vader van zijn meisje in de gevangenis wordt geworpen. Het zou de grijsaard tien jaar gevangenis kunnen kosten en deze met zijn zwakke gezondheid

zou zo 'n straf nooit kunnen verduren. Richard weet ook, dat de oude man niet zijn vader gedood heeft, vóór hij op hem zelf schoot, noch daarna. Maar hij zoekt naar de echte moordenaar, net zoals ik het doe. Die voelt zich nu nog veilig. Er is echter nog een andere kant aan het vraagstuk, het moet Richard bekend zijn, dat Hale de minnaar was van zijn stiefmoeder en het is duidelijk, dat er een hevige strijd in zijn binnenste gewoed heeft, de naam van zijn vader niet in opspraak te brengen. Toch ben ik er van overtuigd, dat als Richard eenmaal bewijzen genoeg meent te hebben, Hale openlijk zal aanklagen. Hij verliest er niets mee, door enige dagen te wachten. Maar wij, Charles, wij zullen niet wachten.

— Waarmee ?

— Met het onschadelijk maken van die Hale. O, ik heb nog een paar verrassingen voor je in petto, Charles.

— Wat wil je dan zeggen ?

— Luister. De oude Hammond heeft steeds naar een schat gezocht, nietwaar, en die schat bestaat. Die Hammond is

niet zo gek, als hij er uit ziet. Die schat bestaat en hij is begraven in een van de gewelven van de oude ruïne dicht bij een van de muren, veronderstel ik.

— Je weet de plek niet nauwkeurig ?

— Nee, maar Hale weet het en hij zal ze ons wijzen.

— Wat je daar zegt ? Kent Hale de plek ? Sinds wanneer dan ?

— Waarschijnlijk pas sedert enige dagen. Dit was een van de redenen, waarom hij Lord Douglas neerschoot. Hij wilde zich de vrouw en de schat toeëigenen. En daarbij hoopte de ellendeling er ongetwijfeld op, dat de verdenking wel op Stanley Hammond zou vallen, die toch iedere nacht, zoals algemeen bekend was, door het park zwierf.

— Maar hoe kan Hale de plek zo plotseling ontdekt hebben ?

— Dat is niet zo moeilijk na te gaan. Men heeft hem verteld wie die Hammond was, en het ligt dus voor de hand dat de voormalige bibliothecaris wel in een van die oude folianten die aanwijzingen heeft gevonden. Waarschijnlijk heeft Hale het geheim ook op die manier ontdekt.

— En zou Richard dit allemaal geweten hebben ?

— Hij heeft misschien van die vroegere verhouding iets vermoed, maar van de schat wist hij zeer zeker niets. Hij werd echter verliefd op Ellen Hammond, die misschien wel eigenlijk een Drummond is. Hij is jong en ik durf er wel een eed op doen, dat hij het meisje ondanks alles zal trouwen. Zeker, de oude man heeft hem willen doden, bezielde door een woedende wraakzucht, en half dol door het idee dat een Drummond zijn oogappel tot vrouw zou nemen en ik vrees ook, dat die blinde wraakzucht zijn dochter nog heel veel verdriet zal veroorzaken. Maar om bij Hale te blijven : hij is een hele sluwe, schrandere schurk, en hij schijnt direkt te hebben begrepen, dat de oude Hammond met zijn geschiedenis van de schat misschien gelijk kon hebben. Hij zelf wist als bekwaam bibliothecaris heel goed, dat het vaker voorkomt dat men algemeen wel denkt, dat er in zo'n oude,

stoffige foliant gewichtige aanwijzingen omtrent begraven schatten worden gevonden. Hij begon ijverig te zoeken en hij vond wat hij zocht.

— Mag ik weten, hoe je dat met zoveel zekerheid kunt zeggen ?

— Heel eenvoudig, ik heb een platte grond in zijn bureau gevonden en verder een paar aantekeningen, die onomstotelijk bewijzen, dat hij op de hoogte was, en hoogstwaarschijnlijk de plek ook al kende. Helaas, had hij er wel voor gezorgd, dat er van die tekening niet veel te begrijpen viel voor oningewijden. En toch zal ik hem vóór zijn. Of liever, hij zal ons zelf de weg wijzen en hier ben ik aan het slot van mijn relaas gekomen, Charles.

— Je bent dus van plan hem na te gaan ?

— Vannacht nog. Hij zal er natuurlijk haast mee maken, want hoe sneller hij de schat in handen heeft, hoe beter het voor hem is.

— Hoe staat het met de oude Hammond ?

— De wond geneest, hoewel langzaam, en hij zal nog wel enige dagen het bed moeten houden. De politie heeft hem nog niet durven vervoeren, en hem dus op het slot gelaten, maar, naar ik hoor, heeft Richard zich garant gesteld voor de verdachte. Aan ontsnappen valt trouwens niet te denken, daartoe is hij nog veel te zwak.

Onder het spreken der beide vrienden was het totaal donker geworden, en het was bijna half elf, toen zij op weg gingen naar het slot, na aan Henderson de nodige instructies te hebben gegeven, opdat de reus zich, in geval het nodig mocht zijn, onmiddellijk met de snelle auto bij hen kon komen.

Zwijgend legden de beide vrienden de weg heuvelopwaarts af.

Even na elf uur bereikten zij de top, en het volgende ogenblik waren zij met katachtige vlugheid over de muur gewipt, die de bouwval van het slot omringde.

Nog een paar ramen van het slot waren verlicht.

— Dat is de kamer van Hale, zei Raf-

fles fluisterend, terwijl hij met uitgestrekte vinger naar een raam op de tweede verdieping van het slot wees, waar achter nu en dan flauwtjes een bewegende schaduw te zien was.

— Maar als hij nu de plek bereikt, zonder dat wij het bemerken? vroeg Brand.

— Dat is al heel onwaarschijnlijk, hij moet hier voorbij komen, waar hij ook heen gaat, en wij zullen hem wel zien. Van horen zal wel geen sprake zijn, want er staat een harde wind, en het gebrui van de stroomversnelling klinkt boven alles uit.

De beide vrienden hadden post gevat aan de voet van de muur, achter een dicht begroeid bosje, vanwaar zij het hele, nieuwe gedeelte van het huis gemakkelijk konden overzien.

— Daar valt mij in, Edward, begon Brand weer na enige tijd, dat Hale wel eens niet door het park kon komen, maar naar het bouwval zal gaan door de grote binnenplaats over te steken, zodat wij hem helemaal niet te zien zullen krijgen.

Raffles dacht even na, en antwoordde toen:

— Je hebt gelijk, die kans is niet helemaal buitengesloten. Welnu, ga dan naar de hoektoren, klim daar over de binnenste ringmuur, zodat je de binnenplaats van de ruïne bereikt, en stel je daar verdept op. Wanneer je iets verdachts ontdekt, kun je mij waarschuwen met de bekende kreet van de nachtuil; die vogels komen hier veelvuldig voor, en het zal echt geen argwaan wekken. Zorg er echter voor, dat je je in geen geval ver van de hoektoren verwijderd, anders zou ik je wel eens niet terug kunnen vinden; natuurlijk zal ik op mijn beurt het waarschuwingssein laten horen, wanneer Hale hierlangs mocht komen, en ga nu gauw, over een half uur zullen alle bedienden en de overige bewoners van het slot waarschijnlijk slapen.

Brand verwijderde zich in de duisternis, en baande zich een weg door het struikgewas, langs de ongebaande paden, dik met mos begroeid en met af-

gevalen bladeren overdekt.

Hij bereikte de binnenmuur, en beklom die dicht bij de hoektoren, niet zonder moeite, want de muur was twee meter hoog, en hij moest enige tijd zoeken naar een paar uitspringende stenen, die hem een steunpunt voor de voet opleverden.

Hij liet zich aan de andere kant vallen, en stond nu op de binnenplaats van de bouwval, aan alle kanten omringd door het afbrokkelende gesteente van de ringmuren en de nog half overeind staande torens.

Flauwtjes kon Brand vanuit zijn schuilplaats, gevormd door de uitspringende toren, de kleine poort onderscheiden in de muur, die de beide binnenplaatsen, van het oude en van het nieuwe gedeelte, scheidde.

Deze poort werd vroeger tamelijk dikwijls gebruikt, om bezoekers door te laten, die de bouwval wilden bezichtigen. Juist tegenover deze poort bevond zich een tweede, die onmiddellijk toegang gaf tot de hoogvlakte, die zich tot de rand van de klip uitstreckte.

Deze poort was echter sedert mensengeugenis niet gebruikt en het slot en de hengsels waren stijf verroest.

De maan stond aan de hemel, maar ze werd nu en dan bedekt door wild voortjagende wolken. De wind nam nog voortdurend in kracht toe, en het zou niet lang duren, of hij zou tot een vliegende storm zijn aangewakkerd. Voortdurend luider werd het geraas van de stroomversnelling, nu de golven met donderend geweld op de klippen braken.

Er was bijna een half uur verlopen, en langzamerhand begonnen de ogen van Brand aan de duisternis te gewennen.

Hij had zijn blikken juist weer op het poortje in de tussenmuur gevestigd, toen hij meende te zien, dat het langzaam geopend werd.

Hij trok zich nog verder in de schaduw terug, en nu zag hij duidelijk, dat de deur openging, en doorgang verleende aan een man, in een regenjas met een sportpet op.

Wie het was, kon hij op die afstand

niet zien, ofschoon de man een kleine lantaarn droeg, waarmee hij voor zich uitlichtte.

Alleen kon hij het zwakke glanzen van een houweel en een spade zien.

Hij begreep echter, dat het Hale moest zijn, het kon uiteindelijk niemand anders wezen.

Hij liet de gedaante een paar passen doen, en toen klonk, boven het geraas van de bruisende rivier uit, de somber klagende kreet van de nachtuil.

De man met de lantaarn bleef even staan, en keek om zich heen, maar hij kon in de duisternis niets onderscheiden, en een ogenblik later liep hij verder.

Hij had de tegenovergestelde kant van de binnenplaats nog niet bereikt, of Brand voelde een hand op zijn arm. Verschrikt wendde hij zich om. Het was Raffles, die naast hem stond.

Zonder het minste gerucht te maken, vlug en onhoorbaar als een kat, was de Grote Onbekende over de muur geklauterd.

Hij bracht zijn mond dicht bij het oor van Brand en vroeg op zacht fluisterende toon :

— Heb je hem gezien ?

— Ja, daar is hij, je kunt het schijnsel van zijn lantaarn zien daar bij de tweede poort, die op de vlakte uitkomt, niet ver van de half ingestorte hoektoren.

Inderdaad, op ongeveer honderd passen afstand van de beide mannen stond een man, die iets aan de deur scheen te morrelen.

— Zou hij naar buiten willen gaan ? vroeg Brand verbaasd.

— Dat schijnt zo.

— Maar waarom is hij dan niet door het park gegaan ?

— Dan had hij het huis door de voordeur moeten verlaten, en dat zou misschien gezien zijn ! Men kan echter de grote binnenplaats vanuit het nieuwe gedeelte gemakkelijk bereiken, zonder dat het gemerkt wordt.

— Maar hij zal die deur nooit open kunnen krijgen, zij is in geen eeuwen gebruikt.

— O, met rijwielolie, zelfs met gewone petroleum komt men al heel ver, hernam Raffles schouderophalend. En bovendien is er natuurlijk nog een sleutel van die deur, die worden meestal, als een soort curiositeit, bewaard.

— Wat doen wij nu ?

— Wachten tot hij de deur geopend heeft, antwoordde Raffles lakoniek.

— En dan ?

— Nog langer wachten, tot hij weer terugkomt. Waarom zouden wij moeite doen, als die laffe schurk het werk voor ons doet.

De beide vrienden stonden nog enige tijd zwijgend bij elkaar, tot Brand plotseling vroeg :

— Zeg eens, Edward, geloof je dat Lady Drummond iets afwist van het moordplan van haar minnaar ?

— Daarop kan ik je onmogelijk antwoorden, Charles, ik weet het niet. Maar het is echter niet onwaarschijnlijk met vrouwen van haar inborst, vrouwen over het algemeen trouwens, zijn tot alles in staat, antwoordde Raffles koeltjes. Maar wat doet onze man nu ? zo viel hij zichzelf in de rede. Hij heeft het helemaal niet op de voordeur gemunt, naar het schijnt !

— Je hebt gelijk, hij is bezig aan de voet van de toren. Ik geloof dat hij met zijn houweel stenen wegbreekt. Zouden wij niet wat dichterbij kunnen komen, zonder dat hij ons ziet ?

— Dat zal niet zo gemakkelijk gaan, en daarvoor zouden wij de binnenplaats, en zij is vrij uitgestrekt, zoals je ziet, in haar hele lengte schuin moeten oversteken. De ellendeling is natuurlijk gewapend en hij schiet goed, dat zou die arme Lord Douglas je kunnen vertellen, als hij nog in staat was om te spreken. Wij verliezen er trouwens niets bij door hier rustig te wachten. Hij is wel ver van ons vandaan, maar toch niet zo ver, of wij zullen het kunnen zien, als hij klaar is met zijn werk.

Intussen was Hale druk bezig, zonder zich van enig gevaar bewust te zijn. Hij had zijn houweel gegrepen, en hakte daarmee de oude stenen los, maar er was niets aan te doen, want het buide-

rend geloei van de stroomversnelling, die nu tot een waterval was geworden, scheen alle andere geluiden te overstemmen.

Een half uur verliep. Hale ruimde de stenen opzij, die hij had losgemaakt en nam zijn lantaarn van de grond, om in het gat te schijnen, dat zijn houweel had uitgegraven in de oude muur van de toren. Een ogenblik stond hij zo en toen verdween hij plotseling, alsof hij in de grond was gezakt. Hij was de toren door het gat aan de voet van de muur binnengegaan.

Er verliepen nog drie kwartier voor er iets bijzonders gebeurde en Brand was al bang, dat Hale de toren misschien langs een andere weg weer verlaten had, toen het lichtschijnsel op nieuw zichtbaar werd.

Langzaam verscheen een voorwerp, een lage, ouderwetse, met ijzeren banden geslagen koffer met rond deksel. Toen klom Hale zelf uit het gat.

Blijkbaar niet zonder moeite wist hij de koffer te openen. Hij bukte zich er over heen en begon met beide handen in de kist te graaien, en een ogenblik verlichtte het schijnsel van de lantaarn, zijn bleke gezicht, waarin de ogen met een flakkerende glans schitterden.

Maar plotseling gebeurde er iets onverwachts... Uit het poortje in de tussenmuur kwam een gedaante te voorschijn. Het was een man helemaal in het wit gekleed, een wit nachthemd, dat hem tot aan de knieën reikte, om het voorhoofd zat een doek bevestigd, een witte baard golfde tot halverwege op de borst.

Verstomd keken de beide vrienden een ogenblik toe, en zij konden nauwelijks hun ogen geloven, toen zij ondanks de duisternis in die man Stanley Hammond herkenden.

Met ongelooflijke snelheid stormde Hammond, alsof hij een jongeman was, over de binnenplaats, recht op het lichtschijnsel af.

Wat er nu volgde gebeurde zo snel, dat Raffles en Brand nauwelijks begrepen. De oude man greep razendsnel de eschop. Hij hief het wapen op en met

ontzettende kracht trof het ijzer Hale midden op het hoofd.

Bijna op hetzelfde ogenblik schoot Hale op de grijsaard, die voor de tweede keer Hale trof midden op het voorhoofd, met zo 'n ontzettende kracht, alsof een reus de spade hanteerde. Hale kon echter nog eens zijn revolver afschieten. Zwakjes klonk het schot boven het rumoer van de golven uit en Hammond viel ruggelings ter aarde.

Het hele drama had nauwelijks enige seconden geduurd.

Toen Raffles en Brand waren toegevoegd, vonden zij alleen twee lijen; de schedel van Hale was met vreselijke kracht als het ware gespleten, de tweede kogel had het hart van de arme waanzinnige doorboord.

— Nemesis, fluisterde Raffles zacht. Het noodlot heeft de moordenaar achterhaald, de aardse gerechtigheid kan hem niet meer straffen.

— Maar die ongelukkige, fluisterde Brand op het lichaam van Hammond wijzend.

— Ik vermoed, dat een inwendige stem hem gewaarschuwd heeft, dat zijn schat gevaar liep. Toen hij het schijnsel bij de muur zag, moet hij plotseling gek zijn geworden.

— Wat zal er nu met de schat gebeuren, Edward?

— Dit vervloekte geld, Charles, heeft al drie mensen het leven gekost, maar in mijn handen hoop ik het vruchtbaar te kunnen aanwenden.

Raffles schatte de waarde, naar de huidige koers berekend, van het goud, zowel als van de edelstenen op ruim 40.000 pond.

Hij nam er een doosje met prachtige diamanten uit, en verder een snoer parels, liet die in zijn zak glijden, en sloot de koffer weer.

— Geef Henderson het sein, dat hij met de auto naar de heuveltop komt, zei hij. Ik zal deze kist, met een brief aan Richard Drummond, naar de andere binnenplaats brengen, wacht tot ik terug kom.

Een half uur later wekte Fleming met slaperige ogen, maar heel verbaasd,

zijn jonge meester en overhandigde hem een dicht gevouwen stuk papier.

De jonge man richtte zich verwonderd in zijn bed op en las het volgende :

Richard Drummond,

Vannacht om half twee belde ik aan een van de achterdeuren van uw slot en stelde aan de bediende een koffer en deze brief ter hand, met verzoek hem u direkt over te brengen.

De koffer bevat de schat, waarnaar Hammond zocht, op een klein gedeelte na, dat ik voor mijn moeite heb behouden en waarmee ik veel goeds denk te doen.

Hammond is dood. Hij versloeg

Hale juist toen deze schoft de schat gevonden had. Een schoft ja, want hij was de man die uw vader vermoordde.

Vergeet dit allemaal. Begin een nieuw leven met het meisje, waar u van houdt. Ik geloof dat zij het ten volle waard is en gij ook. Wat uw stiefmoeder betreft, laat haar over aan haar schande en haar berouw, dat zal haar zwaarste straf zijn.

Ik weet alles. Ik ken het drama, dat zich hier heeft afgespeeld. En wanneer u mij nodig mocht hebben om te getuigen, dan ben ik tot uw dienst.

John Raffles.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE MAN MET HET MASKER

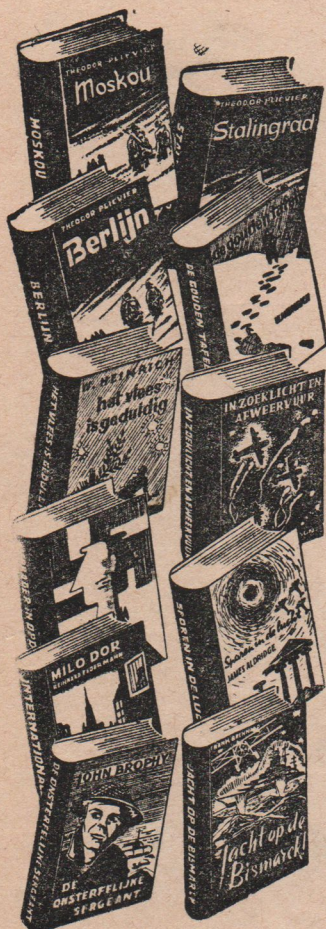
11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :